90 JAAR LATER EN NOG STEEDS VOLOP PLEZIER VOOR DE KINDEREN IN HUN SPEELTUIN

Speciale jubileum uitgave van Buurt en Speeltuinvereniging Amsterdam zuid
december 2011

90-jarig jubileum De Speeltuinvuist

DE SPEELTUINVUIST

Zeg maar Jopie
Hele familie actief in verenigingsleven
Als de basis goed is werkt dit door
Speeltuinvereniging onmisbaar
Jong geleerd is oud gedaan
Makkelijk contacten maken
Speeltuinkinderen

IN DIT NUMMER

Jopie Blanes: Toen ik werd geboren, moest de speeltuinvereniging nog worden opgericht

Lia van der Lugt-Gilbers: De operetteclub was ook één van de hoogtepunten

Souad Bijeau: Door de speeltuin maak je veel makkelijker contact

Henny Buiter-de Vas: Heel normaal dat de hele familie actief is in het verenigingsleven

Bert Meijer: Een speeltuinvereniging is een onmisbare voorziening

Nicky en Nynke: Speeltuin kinderen

Miep Nielsen-Lucassen Als de basis goed is werkt dit door

Josje Veenhuizen-Meintjes: Jong geleerd is oud gedaan

2012
8 januari
Nieuwjaarsreceptie
15.00 - 18.00 uur

De voorpagina: *Samen met Marijke Baaijens, een vriendinnetje, op de glijbaan. Rechts de huizen aan de Gaaspstraat met op hoek het koffiehuis. Midden boven zijn de huizen aan de Lekstraat te zien. De glijbaan is ook op een bepaald moment verdwenen.*

Speeltuin Vereniging Amsterdam Zuid jubileert: 1921-2011

Met veel genoegen en gepaste trots presenteren wij het Jubileumnummer van De Speeltuinvuist.

90 jaar is een lange tijd voor een vereniging, maar BSV Amsterdam Zuid is niet zomaar een vereniging. Het is al negentig jaar een levendige en actieve vereniging die generaties lang voor de bewoners van de Rivierenbuurt een oase was voor speelplezier, sport, clubactiviteiten en educatie.

Wat het voor de eerste generatie speeltuinkinderen en een heleboel generaties daarna heeft betekend laten we u graag in deze speciale uitgave lezen en zien. Mooie verhalen van een lang verleden, foto's uit de oude doos. En de nieuwe generatie vrijwilligers en kinderen.
We wensen u namens bestuur en redactie veel kijk- en leesplezier.

Wij danken iedereen die meegewerkt heeft aan deze Jubileum Vuist

Mevrouw Henny Buiter-de Vas, De heer Ben Meijer, Mevrouw Jopie Blanes-Barkhuyzen, Mevrouw Josje Veenhuizen-Meintjes, Mevrouw Lia van der Lugt-Gilbers, Mevrouw Nielsen-Lucassen, Souad Bijeau, Dick Neijssel, Nicky en Nynke Tuil.
Bestuur en vrijwilligers van de Speeltuin Vereniging Amsterdam Zuid.

Vormgeving: Indra Rooijens. Interviews en redactie Carina Klaren. Drukwerk: Speed-O-print
Fotografie uit archieven van: Mevrouw Henny Buiter-de Vas, Mevrouw Josje Veenhuizen-Meintjes en mevrouw Lia van der Lugt-Gilbers, Dick Neijssel en Carina Klaren.

MEVROUW BLANES (1916)

Toen ik werd geboren, moest de speeltuinvereniging nog worden opgericht

'Zeg maar Jopie' zegt ze spontaan. Jopie zit in de speeltuin. We hebben daar afgesproken, want aan het eind van de dag schuift ze aan bij de eetclub.

'Zullen we het interview maar beneden doen, want anders moet u de trappen op'. Je denkt toch, als je een vijfennegentig jarige interviewt, dat trappen lopen er niet meer in zit.
Maar Jopie is nog superfit. Voor haar zijn de trappen geen probleem. Maar voor de interviewer, slechts 62 jaren jong en een slechte knie, komt het eigenlijk beter uit maar op de begane grond te blijven.

"Door de kinderen kwam ik in contact met de speeltuin"
Jopie is geboren in de Albert Cuypstraat. De speeltuin, de Trompenburgstraat en omgeving moesten nog gebouwd worden. Toen ze trouwde kwam ze terecht op het Merwedeplein.
Jopie heeft vier kinderen en door de kinderen kwam ze in contact met de speeltuin.
De kinderen kregen er judoles, tekenles en hebben op de korfbalclub gezeten.
Ook herinnert ze zich de bootjesclub. Dan gingen ze naar de bosbaan. Er werd daar wedstrijd gevaren. Een feest voor de kinderen.

Toen haar jongste zoon één jaar was ging ze voor het eerst naar het vakantiehuis in Valkeveen. Ze vierden er het kerstfeest.met de familie Haspels en nog een andere familie. Dat was een groot succes.

Toen de kinderen nog klein waren en niet leerplichtig, huurden ze elk jaar in de maand mei samen met de familie Lucassen en Haspels het vakantiehuis. De mannen gewoon aan het werk in Amsterdam en de vrouwen en de kinderen in Valkeveen. In het weekend kwamen de mannen 'over'.

"Je kon toen nog zo het bos inlopen"
Haar man Han Blanes heeft veel gewerkt in het vakantiehuis. Een groot deel van zijn leven bracht hij door in het vakantiehuis, maar ook in het speeltuinbestuur.
Ook Piet en Jouke de Vries en Frans en Lenie Dieckman waren er altijd aan het werk.
Zelf is ze één keer mee geweest als begeleidster voor de kinderen.

Aan het vakantiehuis in Valkeveen heeft ze de meeste herinneringen

Wat ze zich ook nog herinnert is dat je in die tijd zo van het vakantiehuis het bos in kon lopen.

"We gingen gewoon het 'verboden bos' in, spannend voor de kinderen"
Een deel van het bos was verboden terrein. Dat was nog eens echt spannend. Ze vertelden de kinderen dan dat ze het verboden bos in gingen. En dat dat eigenlijk niet mocht. Zo werd het, zeker voor de kinderen, een echt vervaarlijk avontuur.

"Verkiezingen? Dus op de fiets naar Amsterdam"
Stemmen was in die tijd nog van het grootste belang. Je had stemrecht, dus dat liet je niet verloren gaan, vertelt Jopie. Tja, maar daar zit je dan in Valkeveen. Bij volmacht stemmen was kennelijk nog niet in gebruik en je 'moest' stemmen. Je stem laten horen. Even met de auto? Nee die tijden bestonden ook nog niet. Wat te doen? Nou, je stapt gewoon op je fiets, rijdt het bos uit van Valkeveen en fietst 'even' naar het stembureau in de Rivierenbuurt.
Het kwam niet bij Jopie op haar stem 'verloren' te laten gaan. Stembriefje in de bus en weer op de fiets terug naar Valkeveen.

"Nu geen activiteiten meer in Valkeveen, maar wel heel veel naar de Speeltuin"
Was Jopie vroeger zelden in de speeltuin maar veel in Valkeveen. Sinds ze in de Lekstraat woont komt ze met grote regelmaat in de speeltuin. Natuurlijk voor de eetclub. Maar ook met een groepje Rummycuppen en scrabble. Ook sjoelen is erg leuk.

"Weggejaagd van het Meerhuizenplein"
Tja, van het Meerhuizenplein zijn we weggejaagd, dat is gesloten. Heerlijk dat we nog steeds terecht kunnen in de speeltuin. Het is zo belangrijk voor ons, oudere mensen.

Jammer dat er geen sport meer is, zegt Jopie. Maar ze ziet nog heel veel toekomst voor de Amsterdamse Speeltuinvereniging. Heel belangrijk vindt ze het.

HENNY BUITER-DE VAS (1918)

Heel normaal dat de hele familie actief is in het verenigingsleven

Vitaal en nog volop herinneringen aan een lang en bewogen speeltuinleven. Mevrouw Buiter vertelt dat ze geboren is in 1918 in de Lutmastraat als Henny de Vas. Als we even snel rekenen tot het jaar 2011 komen we tot de conclusie dat mevrouw Buiter de prachtige leeftijd van 93 heeft.

"Ik herinner me nog levendig de fabrikanten van autofabrikant Spijker en een echte zandbak"
De Trompenburgstraat, de speeltuin en de hele omgeving zoals wij die vandaag de dag kennen moest nog gebouwd worden.
In 1923 verhuist de familie De Vas naar de net aangelegde Trompenburgstraat. Ze herinnert zich nog levendig de fabrieken van de autofabrikant Spijker.

DeTrompenburgstraat was een kinderrijke straat, vertelt mevrouw Buiter.. Een speeltuin was er niet. Maar er was wel aan het eind van de straat, toen nog Trompstraat geheten, een officiële zandbak in de zandvlakte. Een betonnen bak met een houten rand en gaaspanelen eromheen. En daar speelden de kinderen. Tegen een blinde muur kon worden gebald. Later ontstond er het terrein waar nu de speeltuin staat. Gewone grond. Daar werd een hek omheen geplaatst en weer later werd er gravel gestort. Langzamerhand werd het een echte speeltuin.

Het bestuur GVAZ 1930: voorste rij: Jopie Dickes, de heer de Vas, (vader mevrouw Buiter)de heer Slothouwer, To de Vas (zus mevrouw Buiter) achterste rij: De heer Klijnsma, onbekend, de heer Gokkes (omgekomen in Nazikamp)

Ze herinnert zich nog de eerste terreinwacht, de heer van Houwelingen. Als je in de speeltuin wilde spelen moest je lid zijn. De gymnastiekvereniging kostte 5 cent per week.

"We kregen een modern huis met echt gas en stromende water in het water closet"
Zoals al in eerdere herinneringen gememoreerd waren de eerste huizen in de Trompenburgstraat

Het speeltuinbestuur 1950

een initiatief van de arbeiders van de gasfabriek aan de Amstel. Ook de vader van mevrouw Buiter was werkzaam in de gasfabriek.
Ze hadden een klein gaspijpje in de keuken waar het gas binnenkwam. Er was een lamp met een kousje. Ook in de woonkamer was een hanglamp met een kousje. Het zogenoemde kousje stak men aan nadat het gas opengedraaid was. Een kwetsbaar stukje stof dat snel stuk kon gaan.

"En wat was het geweldig daar op zolder met de toverlantaarn"
Er was nog geen speeltuin en geen clubgebouw, maar allerlei activiteiten vonden al plaats op de zolders van de buurtbewoners. Een hoogtepunt was de toverlantaarn. Kunnen we ons nu nog voorstellen dat kinderen het als een hoogtepunt van de week ervaren op een zolderkamer te kijken naar een toverlantaarn met glazen dia's die driedimensionale plaatjes vertoont?

"Mijn vader richtte in 1924 de gymnastiekvereniging GVAZ op"
Mevrouw Buiter-de Vas heeft niet alleen de speeltuin gebouwd zien worden, maar heeft ook aan de wieg gestaan van het verenigingsleven. De hele familie De Vas waren vereniging mensen. Ze vertelt dat haar vader samen met de eerste voorzitter en gymleraar , waar hij mee bevriend was, de gymnastiekvereniging GVAZ heeft opgericht in 1924. Gymnastiek zoals we het nu kennen was niet zo uitgebreid. In het clubgebouw stonden banken en er werden vrije oefeningen gedaan. Voornamelijk ritmisch dansen waarvan gymnastiek in het verlengde ligt. Na 10 jaar werd in de Amsteldijkschool ruimte gehuurd en werd GVAZ een echte gymnastiekvereniging. Mevrouw Buiter was niet alleen actief lid van en beoefenaar bij de gymnastiekvereniging, maar speelde korfbal, handbal en een korte periode badminton.

Ook was ze actief op de handwerkclub en de pitrietclub. Ze laat ons een pitrietmandje zien dat ze in de twintiger jaren heeft gemaakt. Ze heeft het altijd bewaard en het is na 80 jaar nog altijd in zeer goede staat.

"Het is toch heel normaal dat een hele familie actief is in het verenigingsleven?"
De hele familie de Vas was actief. Niet alleen haar vader, maar ook haar zusters. Twee zussen zaten op de mandolineclub en hadden fluitles. Een andere zus gaf pitrietles en haar oudste zus gaf gymnastiekles.
Voor mevrouw Buiter is het heel normaal dat een hele familie actief is in het verenigingsleven. En dat je lid bent van zo'n vereniging.

"Tijdelijk afscheid van speeltuin en buurt"
In 1943 is ze getrouwd en naar de Cornelis Troostraat verhuisd. Huisgezin en huishouden eisten haar aandacht op. Wel bleef ze gymnastieken maar in de speeltuin kwam ze niet meer.

Ze is ontzettend blij dat ze nu alweer 27 jaar geleden teruggekeerd is naar 'haar buurtje', dicht bij de speeltuin en het verenigingsleven. Alweer 20 jaar is ze lid van de eetclub. Woensdagmiddag geniet ze van de Anbo spellen, ze rummicubt en klaverjast op zondagmiddag. En dit allemaal weer in haar vertrouwde speeltuin.

"Vroeger was het anders"
Op de vraag hoe ze alle veranderingen in de speeltuin ervaart zegt ze eenvoudig: 'Ach, vroeger was het anders, maar je groeit met je tijd mee'.
Dat de speeltuin toegankelijk is voor iedereen vindt ze op zich prima, maar ze geeft wel aan dat het allemaal een beetje strakker kan.

Dat de speeltuin nog steeds floreert vindt ze bijzonder. Ze geniet er volop van. En los van al haar speeltuinactiviteiten heeft ze het ook nog druk met het bezoeken in den lande aan kleindochter en tweejarige achterkleindochter.

Misschien kunnen we wel concluderen dat een actief speeltuinleven met veel beweging en sportiviteit, je samen met je hele familie inzetten voor het verenigingsleven, een lang leven geeft waar je nog op de leeftijd van 93 jaar met volle teugen van kan genieten.

Als de basis goed is werkt dit door

Miep Nielsen-Lucassen (1937) en Lia van der Lugt-Gilbers (1934) zijn bevriend geraakt door de speeltuin. Ze kennen elkaar al jaren, nog steeds vriendinnen, en vullen elkaar geweldig aan als ze herinneringen ophalen aan de Speeltuin Vereniging.

De Speeltuin en met name het clubgebouw, Valkeveen maar ook de oorlog spelen een belangrijke rol in hun herinneringen.

"We speelden in de oorlog in de surrogaatspeeltuin"
Zo vertelt Lia, geboren in de Diamantstraat, dat ze in 1943 in de Gaaspstraat kwam te wonen. De speeltuin was tussen 1941 en 1943 verboden gebied, ingepikt door de Duitsers om hun gruwelijke plannen met de Joodse bevolking duidelijk te maken.
Lia, nog een klein meisje, herinnert zich dat in de Uiterwaardenstraat tegenover de Hoendiepstraat (binnentuin Trompenburg-Gaasp- en Uiterwaardenstraat) een, zoals ze zegt surrogaat speeltuin, was gecreëerd. Met wat ringen en schommels. Je moest een poortje door en daar lag het speeltuintje. Ze vergeet dit speeltuintje nooit meer want daar ontdekte ze dat ze eigenlijk heel lenig was.

De verjaardagsfoto van de 'kampmoeder.'

Miep Nielsen-Lucassen

Miep:"Ik was een wildebras"
Miep was een wildebras. Ze klom overal op en overheen met als resultaat dat ze een winkelhaak in haar jurk kreeg. Dat dit in die tijd een kleine ramp was voor haar moeder, realiseerde ze zich als jong meisje niet. Kleding was schaars of moeilijk te krijgen. En,de moeders waren al blij als ze de kinderen er een beetje knap bij konden laten lopen.

Ze herinnert zich nog als de dag van gisteren dat er rond de speeltuin een schuilkelder was. Als de sirenes klonken moesten de mensen daar als een haas naar toe.

"De bevrijding was een geweldig feest"
Ze vertellen dat geen mens, die het niet zelf heeft meegemaakt, zich een voorstelling kan maken, hoe ze helemaal door het dolle heen waren toen de bevrijding een feit was.
Overal stonden bandjes,, werd muziek gemaakt, konden ze vrijuit dansen. En natuurlijk op de tanks van de Canadezen, die over de Berlagebrug trokken.

Beiden hebben de meeste herinneringen aan het clubgebouw. Wat daar niet allemaal georganiseerd werd. En omringd, begeleid en geïnitieerd door vrijwilligers. Betrokken mensen, solidair en niet te ver-

Lia van der Lugt-Gilbers

geten alle ouders die zich inzetten voor speeltuin en clubwerk.

Lia vertelt over de kinderfilms die simultaan vertaalt werden door 'ome' Piet de Vries.
Piet de Vries was voorzitter van de speeltuin, leider van de korfbalclub en werkzaam bij het Communistische Dagblad van de CPN, De Waarheid. Amerikaanse films zonder ondertiteling. Dat moest nog uitgevonden worden. Dit alles in het klein houten clubgebouw. Na die oorlogsjaren een absolute topper.

Dansles en de Operetteclub
Maar er werd ook dansles gegeven. Stijldansen. Miep ontmoette daar haar eerste vriendje Freek. Er waren ook dansavonden. Lia keek op tegen Miep die moeiteloos, de toen populaire dans, de Jive uitvoerde.

De operetteclub was ook één van de hoogtepunten voor Lia. Prachtige foto's laat ze zien van de repetities, uitvoeringen in het clubhuis. Met als hoogtepunt de jaarlijkse uitvoering van een operette in het toenmalige Bellevue Theater en het van Nispenhuis. Tot de nok uitverkocht.

"Alle liefde voor de natuur hebben we te danken aan Valkeveen"
Daar raken de dames niet over uitgepraat. Het klinkt als muziek in de oren. Ik moet goed begrijpen dat er in de oorlog niets was, nauwelijks vertier, de stad weinig aan natuur te bieden had. En daar gingen ze. Naar buiten. De leiders en leidsters waren zorgvuldig en gaven alle mogelijke aandacht aan de kinderen. Als stadskind kenden ze de natuur nauwelijks. Alle liefde die ze nu hebben voor natuur en milieu hebben ze ooit in Valkeveen geleerd. Daar kan geen internet tegen op.

IJsvogels en Karpers
In Valkeveen werden de ijsvogels ontdekt. Een poging een ijsvogeltje uit een nestje te halen lukte niet. De lange armen van Frans Dieckman konden er niet bij. Zo diep zaten de kleintjes in het nest verstopt. Ook karpers waren een bezienswaardigheid. Boswandelingen waar Frans Dieckman Henk Lucassen (vader van Miep) uitleg gaven over de natuur. Maar ook hoe belangrijk de natuur was, ook voor de mens.

Als twee kleine meisjes kunnen ze nog giechelen over nachtelijke avonturen. Ze klommen het raam uit en gingen pruimen stelen op het naastgelegen boerenerf. Kom daar maar eens om als je in de stad woonde waar bijna geen boom meer te bekennen was.

"Als droge sponsen zogen we alles op, zo vlak na de oorlog"
En dan vertellen ze over de afgraving van de zanderij.. Glunderende gezichten als ze aan die tijd denken. Door de afgraving was een bron ontsproten waar heerlijk gezwommen kon worden. De foto's laten nog zien hoe geweldig dat was. Ze benadrukken regelmatig dat ik niet moet vergeten dat ze niets gewend waren, er gewoon niets was, zo vlak na de oorlog. Als droge sponsen zogen ze, alles wat ze kregen aangeboden, op. Onbegrijpelijk voor de huidige jeugd, maar zoals Miep en Lia er over vertellen zou je bijna terug verlangen naar die tijd.

Feestavond met verkleedpartij van de mandolineclub. Vier dames uiterst links zijn de zeer actieve vrijwilligers met als tweede van links Sjouk de Vries. Uiterst rechts is Lia van der Lugt-Gilbers.

Overdag zwemmen 's avonds vissen op grote karpers.

Operette vereniging en mandoline orkest

De kinderen genieten van de operette voorstelling 1953 in Bellevu.

De kinderoperette Frifrafret. Voorste bank rechts met blond haar zit Miep Nielsen-Lucassen.

Fietstochten en jeugdherbergen in Nederland
Toen ze te oud werden voor Valkeveen gingen ze mee met fietstochten voor de rijpere jeugd. 26 jongens en meisjes van de speeltuinvereniging. Te oud voor Valkeveen maar ook nog een beetje te jong in die tijd om alleen op vakantie te gaan.
Onder de bezielende leiding van mevrouw de Vries Stiksma (tante Jouke) Frans Dieckman, en de heren Feringa en Piet de Vries, fietsten ze door Nederland en overnachtten in Jeugdherbergen.
Miep en Lia vertellen dat Frans Dieckman zeer betrokken was bij de speeltuin en heel actief.
Ook Miep is nog even leidster geweest tijdens één van de kinderkampen. Maar hoe leuk ze het vond om er als kind te zijn, voor leidster was ze niet in de wieg gelegd. Des te meer bewondering voor al die vrijwilligers die het zo geweldig en goed deden.

Wat is de toekomst van speeltuin en Valkeveen?
Op de vraag hoe ze nu tegen de speeltuin, de jeugd en de vrijwilligers aankijken zeggen ze in koor: Tja, het is nu totaal anders hè. Valkeveen nog steeds geweldig. Maar de rest van het jaar moeten de kinderen echt nog steeds van de straat gehouden worden. Maar er zijn andere methodes nodig waardoor ze 'gepakt' worden. Hoe je de jeugd van nu weer net zo betrokken kan krijgen bij speeltuin en clubs, weten ze niet. Ze denken wel dat er flink gemoderniseerd moet worden. En alles in het werk gesteld de ouders er weer veel meer bij te betrekken. Het is in het belang van hun kinderen. Maar ook voor de toekomst. Wat zou het heerlijk zijn als de kinderen van nu over 50 jaar net zulke mooie herinneringen op kunnen halen.
Beiden zeggen volmondig: als de basis goed is werkt dit door. Jarenlang.

Een speeltuinvereniging is een onmisbare voorziening

Bert Meijer (1952) spreekt met overtuiging en gevoel over het belang van speeltuinen, clubhuizen en een goed verenigingsleven.

Hoe raakt een wethouder uit Castricum betrokken bij de speeltuin in de Gaaspstraat?
Bert komt uit het onderwijs. Jarenlang heeft hij lesgegeven en gewerkt als schooldirecteur. Van oorsprong uit het Brabantse land, maar jaren geleden naar Castricum vertrokken.
Andere uitdagingen trokken en Bert voelde zich aangetrokken tot de politiek. Nog niet direct een full time baan, dus werkte hij een aantal jaren, op part-time basis, als interim schoolleider.
Zo werd hij gevraagd een project te begeleiden bij de Catharinaschool. En daar stond hij oog in oog met de speeltuin. Hij ervaart de speeltuin als een oase van rust, midden in de grote stad.

Hoe raak je betrokken bij Het Kindermonument?
Bert voelde zich thuis in de rivierenbuurt. De klus op de Catharinaschool was geklaard maar de binding met de speeltuin en buurt bleef. En zoals hij het zelf zo mooi formuleert: “je ruikt de historie van de buurt”. Grote interesse had Bert al met de Tweede Wereldoorlog, wat zich afspeelde, wat de mensen werd aangedaan. Ook het dagboek van Anne Frank heeft hem geboeid en geraakt. Deze hele geschiedenis heeft altijd zijn bijzonder interesse gehad. Het Kindermonument was voor hem ook een belangrijk symbool van de geschiedenis van de buurt en vooral de ramp die zich in diezelfde speeltuin heeft voltrokken.

Geen moment van aarzeling om een bestuursfunctie bij de Stichting Kindermonument te aanvaarden
Toen hij dan ook vorig jaar hoorde dat er bestuursleden nodig waren voor de Stichting Kindermonument, aarzelde hij geen seconde zich beschikbaar te stellen. Theo Durenkamp de scheidende schoolleider van de Catharinaschool wilde ook deelnemen aan het bestuur en de nieuwe schoolleider Roger Baggen was ook meteen enthousiast. Een nieuw bestuur stond te trappelen. Allen enthousiaste mensen en veel affiniteit met kinderen.

Een citaat uit de weblog van Bert:
“Ik beschouw het als een grote eer om voorzitter van deze club te mogen zijn en schrijf het in dit weblog toch nog maar een keer; vrijheid is niet altijd een vanzelfsprekendheid. We moeten vrijheid koesteren en er zorgvuldig mee omgaan. Juist ook nu, in tijden waarin velen weer op zoek zijn naar “schuldigen” voor de crisis waarin we ons bevinden.”
Bert is uit het goede hout gesneden.

De 'klassieke' vorm van de speeltuinbeweging moet gehandhaafd blijven.
Bert is een tegenstander van het plaatsen van hekken rond schoolpleinen. Het moet openheid uitstralen. Maar een omheinde plek waar kinderen kunnen spelen, voetballen, honkballen en gewoon lekker rondrennen is een onmisbaar element van een stad. Voor elke volgebouwde stad. Dus ook in de Gaaspstraat. Deze plek in de stad is 'speelgenot'. Clubhuis en het verenigingsleven zijn zeer belangrijk. Het verbindt mensen, zorgt voor sociale opbouw voor jong en oud.

Zie je een een toekomst voor de speeltuinvereniging?
Bert aarzelt geen moment. 'Ja, juist nu'. Er zijn trends en tegenbewegingen in de maatschappij. Eerst alles groter en groter. Nu zie je een hang naar kleinschaligheid. Burenhulp, buurtzorg, samen verantwoordelijk voor de directe omgeving. Dit is een goede ontwikkeling.
Bert ziet duidelijk een toekomst voor de speeltuinvereniging in samenhang met de buurt. Voor de kinderen, voor de sociale cohesie en het bevordert de leefbaarheid van de buurt.

Hoe zie je de verantwoordelijkheid van de overheid en het speeltuinbestuur?
Bert heeft hier een duidelijke mening over. Het gemeentebestuur, de stadsdeelsraad heeft hierin een grote verantwoordelijkheid. Nut en noodzaak moet zonneklaar voor hen zijn. Ook op financieel gebied en andere dienstverlening. Het gemeentebestuur is er voor iedereen, dus ook voor kinderen. Sterker nog, juist voor de kinderen (onze toekomst) moeten ze zeer goed zorgen. Maar het moet van de buurt blijven. Het stadsdeel moet veeleer een ondersteunende en facilitaire dan een sturende rol hebben. Als de buurt en de bewoners tevreden zijn over de wijze waarop de speeltuin, de omgeving, en de clubs draaien, dan moet er op dat gebied geen bemoeienis van de gemeente zijn. Het speeltuinbestuur vertegenwoordigt primair de kinderen, ouderen en jongeren en buurtbewoners.

'De speeltuinvereniging is een onmisbare voorziening. Een leefbaarheids- en een welzijnsvoorziening' aldus Bert Meijer.

Josje Veenhuizen-Meintjes, inmiddels 68 jaar, heeft bij de Speeltuin Vereniging Amsterdam Zuid veel talenten ontwikkeld waar zij en anderen nog jarenlang plezier van hebben gehad.

Jong geleerd is oud gedaan

Josje vertelt dat ze is geboren in de Lekstraat 30 ². Naast tante Siets Wessels, die woonde op nummer 32 ². Op haar vijftiende verhuisde het gezin naar de Kinderdijkstraat. Na haar trouwen is ze verhuisd naar de Bernissestraat. Huizen waren er niet, dus woonde ze in bij haar schoonvader.
Josje woont al sinds 1971 in Ede, maar het speel-

Nogmaals een uitvoering van de operetteclub in Krasnapolsky. Ik sta samen met een buurmeisje (Joke) achter in het midden. Hans Muller, ook lid van de korfbalvereniging KVAZ, speelt hier de koning. Ik weet niet meer hoe de beide uitvoeringen hebben geheten.

tuin- en verenigingsleven uit haar jonge jaren leven nog steeds voort.

“Ik zocht de foto's uit die jaren en alle mooie herinneringen kwamen weer terug”
Ze was al jong lid van de Speeltuinvereniging en denkt met veel plezier terug aan deze tijd. En aan de Rivierenbuurt. “Ik zocht de foto's uit die jaren en alle mooie herinneringen kwamen weer terug”, vertelt ze. “Ik herinner me de toverlantaarn, de korfbalclub, mijn vriendin Rietje van Laar, de pitrietclub en niet te vergeten de operetteclub”. Met veel plezier denkt ze terug aan al die jaren.

Bij het huwelijk van Rie Wessels (dochter van tante Siets Wessels) en Cor Toepoel kwam tante Mies Peijters feliciteren. Tante Mies, een schat van een vrouw, speelde mee in het toneelgezelschap van Bep Nooij. Zij was getrouwd met meneer Peijters. Hier dus geen oom maar meneer. Zij woonden in de Gaaspstraat tegenover de ingang van de speeltuin. Als er op de tuin, zo noemden wij de speeltuin, iets gebeurde wat meneer Peijters niet aanstond, dan klopte hij hard op het raam en wees naar degene die in zijn ogen verantwoordelijk was voor het gebeuren. Iedereen had een heilig ontzag voor de man. Vandaar meneer en geen oom.

Je komt uit school en meteen naar de speeltuin
Als klein kind was de speeltuin een fantastische plek om veilig te spelen. Ze vertelt dat ze op twee hoog woonde en met vier kinderen, een broer en twee zussen in één slaapkamer sliep. Dan is er toch niets mooiers dan dat je naar buiten kan. Naar die grote tuin, waar je kan rennen en spelen.

En toen ze weer een paar jaar ouder was ging ze korfballen bij KVAZ. Toen nog in de speeltuin. Het

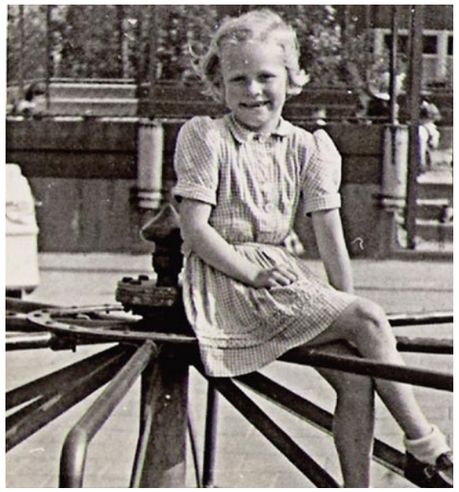

Josje op de draaimolen. Altijd leuk, vooral als ie heel hard ging. Op de achtergrond staat de omheinde zandbak. Bij de ingang van de zandbak staat mijn broer Hans met zijn handen boven zijn ogen. Zandbak en draaimolen zijn een paar jaar later weggehaald.

Een uitvoering van de operetteclub van de speeltuinvereniging in Krasnapolsky. Marijke Baaijens en Kitty de Vries deden hier ook aan mee. Ik was één van de dansende elfjes.

ging er pittig aan toe. Oom Piet de Vries was de trainer. Oom Piet was een goede, maar strenge trainer. Er moest flink aangepakt worden. Niet zomaar vrijblijvend een 'balletje gooien'. Toen het nieuwe clubgebouw klaar was, werd er ook binnen getraind. Tante Jouke, de vrouw van oom Piet was ook heel vaak op de speeltuin aanwezig.

Vijf jaar geleden was er nog een reünie van de korfbalvereniging KVAZ.
Je komt dan weer een heleboel mensen tegen die ook allemaal op de speeltuin getraind en gespeeld

Samen met één van mijn beste vriendinnen, Rietje van Laar op de foto. Achter ons de glijbaan met daarachter de zandbak. De omheining van de zandbak is verdwenen. Nog iets later is de zandbak ook verdwenen. Rietje woonde in de Gaaspstraat, bijna op de hoek van de Lekstraat.

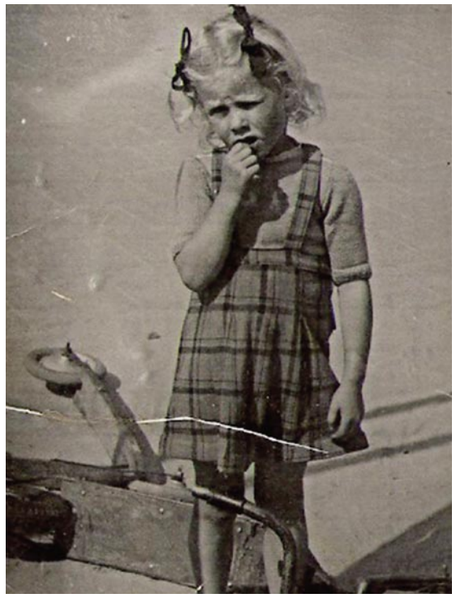

Josje met de step op de speeltuin. Ik kijk een beetje beteuterd. Gevallen?

Een groep wat "oudere" korfballers bij dezelfde festiviteiten op de speeltuin. Vlnr Frank Monteiro, buurmeisje Jan van Ruyven, Rob de Boer, Josje Meintjes, Ben van Herwerden, Beppie Hokke en Jan van Ruyven. Achter de groep is nog een stuk van het clubhuis te zien en de huizen aan de Gaaspstraat.

hebben. Dit was voor Josje een aansporing om vier jaar geleden zelf, samen met haar man, een reünie te organiseren van haar lagere school, de Maranathaschool nu de Rivieren, uit de jaren 1951-1956. Het tekent de mooie herinneringen dat je, zelfs na al een een half mensenleven woonachtig in Ede, het nog heerlijk vindt om een reünie te organiseren uit je Amsterdams jeugdleven.

Niet alleen speel- en sportplezier maar ook een bijdrage aan je opvoeding

"Natuurlijk weet je nooit hoe je leven er uit had gezien als je als kind niet zo actief had kunnen zijn in de speeltuin", zegt Josje. "En deze mogelijkheden er allemaal niet waren geweest in je buurt". Dat het heeft bijgedragen aan een extra deel van je opvoeding lijkt haar wel duidelijk.

Enthousiast vertelt ze over de atletiekdag die elk jaar werd georganiseerd door de korfbalclub. Maar ook dat haar moeder nog leidster is geweest bij de pitrietclub. En één keer een week als leidster is meegegaan naar Valkeveen. Tante Siets Wessels was toen kampleidster. En natuurlijk de dansles die ze kreeg van de heer Janmaat en zijn dochter in de speeltuin.

Een speeltuinhuwelijk

Lachend vertelt ze hoe ze haar man Dirk heeft leren kennen. Samen met een aantal vriendinnen, nog in de leeftijd dat er veel gegiecheld werd, kwam er een lange jongen aan met rood haar. De jongen, zoals jongens op die leeftijd zijn, voelde zich niet helemaal op zijn gemak met die giechelende grietjes. Maar trok toch de stoute schoenen aan: 'Zeg, ik wil me graag aanmelden voor de korfbalclub'. Nou dat was geen probleem. Dirk startte zijn korfbalcarrière. Het begin van een liefde, uiteindelijk uitmondend in een huwelijk.

Dat het spreekwoord jong geleerd, oud gedaan zeker van toepassing is, blijkt wel uit hetgeen Josje vertelt over haar leven in Ede

Haar zoon was zes jaar oud en ging samen met zijn twee jaar oudere zus op korfbal. Door eigen ervaring is het logisch dat je dan ook meedoet. Zij en haar man zijn er erg druk geweest met allerlei zaken in de korfbalvereniging. Josje vond het niet meer dan normaal dat ze ook kantinewerk deed voor de vereniging.

Het speeltuinleven en de speeltuinbeweging zoals destijds in Amsterdam, kende Ede niet. De activiteiten zijn verspreid door de gemeente met verschillende creatieve activiteiten en dergelijke. Maar dat weerhield Josje er niet van op verschillende plekken actief te zijn. Zo verzorgde ze in een gezinsvervangd tehuis en in een buurthuis verschillende creatieve activiteiten. En nu gaat ze weer enthousiast kijken naar de kleinkinderen die ook korfballen. Dat begint tegenwoordig met het kangeroe korfbal. De kleintjes gooien knuffels door de korf. Jong geleerd, oud gedaan?

Hoe zie je de speeltuin nu, als je in Amsterdam bent?

"Eerlijk gezegd? Ik vind het nogal kaal geworden. Vroeger was het speelveld in het midden. De speeltoestellen rondom het veld. Ja, het is wel veranderd. Maar ach, dat gebeurt natuurlijk. De tijd schrijdt voort. Maar de speeltuin als 'instituut' in de grote steden is nog steeds van het allergrootste belang. Het heeft nog steeds een buurtfunctie. De speeltuin heeft absoluut een toekomst.

Buurthuizen, een kinderdag, speelveldjes tussen de huizen in een ruim opgezette gemeente als Ede, zijn in Amsterdam ondenkbaar. De Speeltuinvereniging Amsterdam Zuid vervult deze functie en is onmisbaar.

KVAZ en de avondvierdaagse in 1960. Helemaal links op de foto staat Cees de Groot. Cees deed allerlei klusjes in het clubhuis van de speeltuinvereniging. Naast Cees staat tante Siets Wessels. Tante Siets is bij iedereen bekend als voorleestante (toverlantaarn) voor de kleintjes in het clubhuis. Een flink aantal van deze kinderen staat ook op de foto bij de ijzeren speeltuin in Valkeveen. Vooraan zittend als derde meisje van rechts zit Corrie van Laar. Corrie is de zus van Rietje. Corrie woont nu ook in de Gaaspstraat en heeft nog haar contacten bij het klaverjassen van de speeltuinvereniging.

Een dansavond in het clubhuis van de speeltuinIs bijna ten einde. De jongens op deze foto waren vrienden. vlnr: Rob de Boer, Josje ernaast, Jan van Ruyven met mijn vriendin Marijke Engelke en Dirk Veenhuizen, nu mijn man Dirk, met Gerda Rietveld.

Elk jaar gingen de aspiranten van de korfbalvereniging KVAZ in het pinksterweekend naar het vakantiehuis van de speeltuinvereniging in Valkeveen. Vaste prik was altijd een bezoek aan, wat wij noemden, de ijzeren speeltuin. Hier is dan ook deze foto genomen. De meeste kinderen op deze foto, dit geldt ook voor de leiding, woonden in de buurt van de speeltuin en hebben op verschillende clubs van de speeltuinvereniging gezeten. Op de foto helemaal links staat Kitty de Vries en rechts achter staat Hans Muller, zij hebben allebei ook op de operetteclub gezeten. De hele groep, zoals ze hier staan, kon je elke zaterdagmiddag op de speeltuin vinden. Er werd dan getraind door de korfballers.

Door de speeltuin maak je veel makkelijker contact

Souad Bijeau komt al jaren in de speeltuin. Zij behoort tot de jongere generatie uit de zeventiger jaren. Van oorsprong komt ze uit Marokko maar als ik met haar praat doet ze me denken aan de Amsterdamse vrouwen die ik nog uit mijn jeugd ken. Ze neem geen blad voor de mond. Is bijdehand op een leuke manier en ongelooflijk actief en betrokken bij de speeltuin.

Ze was twaalf jaar toen ze in Nederland kwam wonen. Eerst in de Vechtstraat en nu al weer jaren tegenover de speeltuin. Met echtgenoot, waar ze veertien jaar mee getrouwd is, en een dochter van twaalf en een zoon van zeven.

'De speeltuin is een buurtvoorziening en sociaal heel belangrijk'
Souad vertelt dat de kinderen al snel in de speeltuin speelden. En natuurlijk kwam ze daardoor erg snel in aanraking met de tuin, maar zag ook vrij snel wat zo'n speeltuin nog meer betekende. Activiteiten voor de kinderen, een veilige plek. Maar niet alleen een een heerlijke plek voor kinderen maar ook voor de moeders.

De speeltuinbeweging is nog net zo belangrijk als honderdtien jaar geleden

'We gingen met een groep moeders koffiedrinken in de speeltuin, maar werden wel een beetje met argusogen bekeken'.
Souad vertelt dat het in het begin wel even wennen was voor de mensen die al jaren in de speeltuin kwamen. En daar komt haar 'Amsterdamse zijn' naar voren. “Wat komt je hier doen?” werd haar gevraagd. “Nou gewoon koffie drinken. We betalen onze koffie hoor. Wij hebben ook het recht hier te zijn. De speeltuin is toch voor iedereen?”
En al snel vormde zich een hele groep moeders die gezellig met elkaar aan de koffie zaten.

“Alleen Marokkaanse moeders?”.Souad begint te lachen. “Nee natuurlijk niet. Het is een echt internationaal gezelschap. Surinaams, Egyptisch, Marokkaans, Pakistan en natuurlijk ook Nederlandse moeders. Sinds kort maakt ook een Chinese deel uit van de koffiedrinkers.“

“Ik geef kooklessen voor de kinderen. Ze betalen één euro voor de boodschappen'.
Souad zit niet alleen koffie te drinken met haar vriendinnen. Maar is ook enorm actief in de speeltuin. Ze heeft bijna een full time, onbetaalde, baan. Ze geeft kookles aan kinderen. Ze vertelt er enthousiast over. De kinderen vind het heel leuk en Souad geniet van blije kinderen en hun lachende gezichtjes. Maar ze kookt ook één maal per maand voor de eetclub. Is bij elk festijn in de speeltuin nauw betrokken. Is in Valkeveen geweest. Vindt het daar prachtig. Mooie tuin erbij. Mooi ingericht en alles is er zo schoon. En ze ging mee naar Valkeveen als vakantiehulp.

“Als de speeltuin er niet was geweest was het veel moeilijker geworden om met iedereen in contact te komen”.
Souad toont zich een ware ambassadrice voor de, in Den Haag, O zo gewenste integratie. Als ze vrouwen uit de buurt ziet, die aarzelend bij hek hek staan zegt ze “kom binnen, neem lekker een kop koffie. De speeltuin is er ook voor jou hoor. De speeltuin is er voor alle buurtbewoners.“
Het maakt mij, als interviewer, een beetje treurig dat mensen uit andere landen die hier al tijden wonen nog steeds het gevoel hebben: dat is niet voor ons, wij horen daar niet bij.
En dan zijn vrouwen als Souad onmisbaar om deze kloof te dichten.

Souad houdt van lekker bakken en braden

De speeltuin heeft heel veel invloed gehad op haar leven. Niet alleen dat je hierdoor veel makkelijker contact legt met veel andere mensen uit de buurt. Maar de woningen zijn niet al te groot, nu kan je heerlijk buiten zitten op een veilige en prettige plek. En niet alleen voor de moeders, maar ook voor de kinderen. Ze spelen hier, ze leren elkaar hier kennen, sociale vaardigheden worden ontwikkeld. Het maakt niet uit waar je vandaan komt, je speelt samen en je leert samen.

“Ik hoop dat de speeltuin blijft groeien. Voor de buurt, de kinderen en hun kinderen.”
Aan Souad zal het niet liggen als ze deze wens uitspreekt. Ze weet als buurtbewoonster dat er verder niets is voor de kinderen. 'Wat is er in de buurt? Waar moeten de kinderen anders naar toe? Er moet hier steeds meer gebeuren omdat er buiten de Gaaspstraat nog weinig is” Passie spreekt uit haar woorden.

“Mam, horen wij er wel bij?”
Als ik haar vraag hoe ze aankijkt tegen de sterker wordende 'wij-zij' cultuur verdwijnt even haar lach en spontaniteit. Ze gaat er niet direct op in, maar zegt wel: “mijn in Nederland geboren en geheel geïntegreerde dochter vroeg laatst: Mam horen wij er wel bij? Natuurlijk lieverd, ga maar gauw naar de speeltuin.”

Ik moet even slikken en denk aan mijn overgrootvader Uulke Jans. Hij zou zich toch omdraaien in zijn graf.
Saamhorigheid in alle facetten door het oprichten van de speeltuinbeweging. Kinderen helpen voor een betere toekomst en ouders erbij betrekken om onderlinge solidariteit te bevorderen.

Speeltuin kinderen

De overgrootouders Neijssel, van Nicky en Nynke Tuil behoorden tot de generatie die na de 2e wereld oorlog zich wilden inzetten voor ‘de herrijzenis van Nederland”. Waar kon je dat beter tot uiting brengen dan in het speeltuinwerk want ook toen al was de opvatting, ‘wie de Jeugd heeft, heeft de toekomst’.
Het ontaardde in een levenswerk van die Overgrootouders en toen de ouderdom kwam moest dit vrijwilligerswerk worden voortgezet door hun kinderen of zij wilden of niet.

Deze kinderen, Oma Henny Neijssel en Opa Dick Neijssel, grootouders van Nicky en Nynke pakten de fakkel over, stileerden het werk naar het tijdsbeeld van de zeventiger jaren om dan weer dertig jaren later hun kinderen op te zadelen met dat besmettelijke jeugdwerk van de vorige eeuw.
Het is natuurlijk niet toevallig dat de kleindochter, hun Moeder en hun Vader een buurtgenoot, ook een speeltuinklantje uit diezelfde speeltuinjaren, elkaar decennia later tegen het lijf liepen, uitmondend in een nieuw speeltuingezin.

Nicky en Nynke zijn gedompeld in een speeltuin geschiedenis en daardoor gedoopt met het water dat stroomt uit de kraan van het clubhuis in de Gaaspstraat.

Hoe beleven die kinderen zo’n overdaad aan speeltuin. Komen zij er eigenlijk wel?
“Ieder dag, altijd”, zegt de 9 jarige Nicky. “Niet waar’, gilt zijn zusje Nynke van vijf er door heen, “ik ben iedere dag in de speeltuin met school, jij niet meer want jij zit nu op het Meerhuizenplein op school”. Goed, jullie komen er allebei heel vaak.

Wat is nu zo leuk in die speeltuin?
“De glijbaan, die is lekker hoog”, is nu Nynke de eerste die antwoord. “Neen, de Eifeltoren die is hoger en leuker”, reageert haar broertje, doelend op het draadcircus.

Wat zouden jullie nu nog graag in de speeltuin willen hebben?
Bij het woord willen hebben, beginnen ze alle twee tegelijk te schreeuwen, want bij cadeautjes moet je vooraan staan. Nynke ziet het wel zitten in een hamsterrad, voor Nicky is een kabelbaan zoals in het Amstelpark of een Duinrell rodelbaan het einde.
Nicky en Nynke zitten alle twee op een speeltuinclub. Nicky op de donderdag judo club en Nynke op knutselen op de woensdag of heel soms tussen de middag bij broodje mee.
Nicky en Nynke willen niet naar de opvang, gewoon het broodje eten, thuis bij Mamma. Heel leuk vinden zij de bingo, “kan je lekker wat winnen”, maar nog leuker zijn de voorstellingen, soms een poppenvoorstelling. De clowns Bart en Berry “Sim sa la bim met je kop in de vim”mogen wel iedere week komen als het aan Nicky ligt.
Nynke zou wel graag op toneel willen met zingen en dansen. “Ze bedoelt een musical”, vult haar broertje haar aan. Hij zelf ziet het wel zitten wanneer er een lego club zou komen.

Doen de Pappa en Mamma ook wat voor de speeltuin?
Nicky antwoordt onmiddellijk, “Mamma wel, ze gaat vaak naar vergaderingen voor een feest als Sinterklaas”. “Pappa, zit op z’n werk, vult Nynke aan, en Pappa zelf bromt dat hij wel helpt bij de Sint Maarten of Sinterklaas optocht maar dat er wel centjes op de huishoud tafel moeten komen. En als Pappa en Mamma nou weg zijn voor die speeltuin, is dat dan niet erg.? “Helemaal niet”, vinden Nicky en Nynke, kunnen we snoep pakken of dingen zien die anders niet mogen, dan komen Oma en Opa op ons passen, van hun mag veel meer.
Het belangrijkste in de speeltuin is voor Nynke de zandbak en de snoephoek, voor Nicky de klimkooi en het sportveld maar het zou wel leuk zijn als er weer eens wat nieuws kwam, “een podium om op te treden”, dat wil ik”, smeekt Nynke. “Je bent gek”, vindt broer Nicky, dat hoort niet in de speeltuin, die kabelbaan moet er komen”. En zo springen Nicky en Nynke van de hak op de tak als ze over de speeltuin mogen vertellen.
Nu even serieus, jongens, “ik ben een meisje”, gilt Nynke er tussen door, wie is eigenlijk de baas van de speeltuin?
Dan is het stil, daar hebben ze nog nooit over nagedacht. “Ik denk, tante Gerrie, Johan en tante Corrie”, prevelt Nicky. “Neen, tante Corrie is dat”, beweert Nynke stellig.

Waarom dan?
“Nou, omdat tante Corrie heel hard kan schreeuwen”, is het simpele antwoord.
Fout!
Jullie zijn de baas over en van de speeltuin. Maar

omdat jullie nog te jong zijn kan je nog niet echt baas zijn, daarom zijn de Moeders en Vaders die lid zijn van de speeltuin de baas.
Heleboel Mamma's en de Pappa's hebben gevraagd, als wij naar ons werk zijn, willen jullie, de speeltuin mensen, dan voor vader en moedertje spelen anders gaan onze kinderen vechten, met zand gooien en veel te veel snoep eten.
"En huilen, en bloed aan je knie krijgen, en spugen", vullen Nicky en Nynke aan.
Ze willen later ook wel in de speeltuin werken als Nynke betaald krijgt in spekkies en Nicky wil dan een elektrisch wagentje om te vegen en om door de speeltuin te crossen.

Nicky en Nynke komen vaak ook in die andere speeltuin daar in Valkeveen bij het vakantiehuis. "Daar is een echt fort", vertelt Nicky enthousiast, "met een loopbrug en een glijbaan, vaak helemaal alleen voor ons". Nynke zoekt daar in het bos altijd mooie blaadjes en gekke takken. "Het is daar nog leuker dan in de speeltuin in Amsterdam, wij zijn daar gewoon de baas, als er vreemde kinderen komen moeten ze gewoon eerst vragen of het wel mag, want wij zijn lid en 'hun' niet", zijn Nicky en Nynke van mening, want het is toch wel eens heerlijk om baas boven baas te zijn. Bij het vakantiehuis

is ook het fijn omdat jij je daar vies mag maken en Mamma dan niet gaat zeuren maar zelfs zegt, "Lekker buiten spelen, goed voor jullie".

Later wil Nicky beheerder worden van het vakantiehuis net als zijn Opa en vrachtwagen chauffeur zoals zijn Vader. Nynke ziet ballerina wel zitten, kan ze later ook kindjes in de speeltuin lesgeven. En hoe zit het dan met het prinses worden, dan heb je veel meer geld? "Neen toch maar ballerina".

Of Nynke ooit dansles in de speeltuin zal gaan geven in de speeltuin of dat Nicky ooit de speeltuinkinderen zal ontvangen in het Valkeveense vakantiehuis weten we misschien over 10 jaren als de speeltuin Amsterdam Zuid een eeuw bestaat.

2012

Graag nodigt het bestuur van de Buurt- en Speeltuinvereniging Amsterdam Zuid u uit om op 8 januari aanstaande het glas te komen heffen op het nieuwe jaar.
U bent van 15.00 - 18.00 uur van harte welkom.

Wij hopen u te zien!